

Arrest

nr. 87 224 van 10 september 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde op 7 februari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 9 februari 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten. Verzoeker hield voor minderjarig te zijn.

Op 15 juli 2011 besliste de gemachtigde van de minister van Justitie dat verzoeker in werkelijkheid als meerderjarige diende beschouwd te worden.

Op 6 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) die bij arrest nummer 78 448 van 29 maart 2012 het beroep van verzoeker verwierp en hem eveneens de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 24 april 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 9 mei 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 10 mei 2012 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 15 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten I. E. (...)

geboren te L., op (in) (...)1991

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.05.2012

Overwegende dat betrokkene op 09.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 06.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 02.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven volgende kopieën voorlegt: betrokkene's taskara, de taskara van zijn vader, de taskara van twee ooms, twee brieven van de taliban en de Engelse vertalingen van deze brieven. Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat kopieën niet toelaten de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn familie vernomen heeft dat men nog steeds op zoek is naar betrokkene. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft tot nu toe niet aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan voorlopig nog geen gevolg gaf, wordt de termijn van dertig dagen van dit bevel om het grondgebied te verlaten behouden.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Inmiddels diende verzoeker op 8 juni 2012 een derde asielaanvraag in.

Op 18 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat 51/8 Vreemdelingenwet stelt:

(...)

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak; (Zie Cass18 december 1996, P961535F, www.iuridat.be; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987,1, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30, 113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.J. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164; RK. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53).

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 9 mei 2012 werd ingediend, werden er weldegelijk nieuwe gegevens naar voren gebracht die verantwoordden dat de nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

De verzoekende partij legt immers twee brieven met vertaling voor die door de Taliban werden gestuurd. Verzoeker legt tevens zijn eigen taskara, het taskara van zijn vader, de taskara van twee ooms voor.

De verzoekende partij heeft geen enkele mogelijkheid gekregen van de verwerende partij om de nieuwe elementen mondeling toe te lichten.

"Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen)." (V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

Bovendien heeft de verwerende partij nagelaten om te antwoorden op de argumentatie van verzoeker in zijn handgeschreven verklaring. In de bestreden beslissing van de verwerende partij worden geenszins de argumenten zoals aangehaald in de schriftelijke motivatie weerlegd, evenmin enig antwoord hierop gegeven. Door de verzoekende partij werden er weidegelijke nieuwe elementen en documenten aangehaald die niet konden worden aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag.

Het is daarenboven niet aan de verwerende partij om te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens; doch slecht s over het bestaan van nieuwe elementen.

"De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase In de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. "

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16.594 van 29 september 2008 in de zaak 26/162/11)."

De beslissing is zeer Inadequaat om onder meer nog de volgende redenen:

** ten eerste wordt gesteld dat "Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat kopieën niet toelaten de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen. "*

Dat DVZ hier duidelijk zijn bevoegdheid, verleend door artikel 51/8 te buiten gaat. De inhoud van de stukken op zich wordt niet beoordeeld of er wordt niet naar verwezen, heeft de verwerende partij hoegenaamd de moeite gedaan er kennis van te nemen? Er wordt in feite geen oordeel gegeven over het al dan niet nieuw zijn van de inhoud van deze drie brieven, die nota bene nog vertaald zijn en uitgaan van de Taliban.

De verwerende partij kreeg namelijk drie en geen twee brieven overhandigd.

Daarenboven is het argument als dat het kopieën betreft van geen enkele waarde: de originelen van de drie brieven werden verzonden vanuit Afghanistan, het duurt zo een 10 à 15 dagen vooraleer men deze in bezit heeft. De originelen van de taskara's zijn in het bezit. Uiteraard dient Uw Raad te oordelen over de thans bestreden beslissing aan de hand van de op dat ogenblik voorliggende elementen en feiten.

Verzoeker ziet niet welke wettelijke bepaling voorschrijft dat men originele documenten dient neer te leggen om de tweede asielaanvraag in overweging te laten nemen. Artikel 51/8 Vreemdelingenwet voorziet dit niet. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt een voorwaarde toe aan deze bepaling en gaat hierdoor haar bevoegdheid te buiten: machtsoverschrijding.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarenboven ook niet dat de vraag aan verzoeker werd gesteld naar waar de originelen zich bevinden en of hij deze nog kan bijbrengen?

Tevens kan opgeworpen worden dat in het kader van een eerste asielaanvraag de Dienst Vreemdelingenzaken ongeacht of het originelen of kopieën betreft, de asielaanvraag in overweging wordt genomen, zelfs zonder documenten.

Het feit dat in deze enkel een kopie kon worden voorgelegd kan niet aanvaard worden als zijnde een argument voor niet in overwegingname: op welke juridische grondslag steunt dit? De verwerende partij brengt de wettelijke bepaling niet bij in de bestreden beslissing.

Het dient benadrukt te worden dat de brief van de Taliban van 9 april 2012 inderdaad betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen zoals voorzien in artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Er wordt duidelijk gesteld dat verzoeker dient gearresteerd te worden en dat hij gestraft dient te worden conform de islamitische Shariah.

Tijdens de eerste asielprocedure werd aan verzoeker meermaals gezegd dat het zou helpen indien bijkomende documenten worden voorgelegd. Verzoeker heeft hiervoor het nodige gedaan.

Aldus is de bestreden beslissing niet afdoende in rechte gemotiveerd en werd de inhoud van artikel 51/8 Vreemdelingenwet geschonden doordat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan dit artikel.

*Ten tweede zegt men dat " Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn familie vernomen heeft dat men nog steeds op zoek is naar betrokkene. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan beschouwd worden. "

De verwerende partij gaat aldus geheel voorbij aan de inhoud van de stukken die verzoeker neerlegde: het is duidelijk dat de inhoud en de data van de stukken niet werd bekeken en beoordeeld: er is geen enkele motivering daarover te vinden.

Daarenboven berust deze motivering op een onjuiste feitenbevinding: er liggen drie brieven voor van de Taliban, één van 14 januari 2012, één van 21 januari 2012 en één van 9 april 2012.

Verzoeker bedoelde dat telefonisch aan hem is medegedeeld dat men nog steeds naar hem op zoek is en aan de hand van de stukken die hem reeds in kopie werden bezorgd kan hij dit aantonen: hij bewijst dus wel degelijk dat wat zijn familie hem meedeelde.

Verzoeker kan hier zeer uitgebreid over vertellen: het is wel degelijk nieuwe informatie en informatie in die zin dat hij nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

*Ten derde stelt de verwerende partij: "overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen."

Overwegende dat dit ook stukken zijn die verzoeker niet in bezit had ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker toonde hoger reeds het tegendeel aan."

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens

worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verzoeker wijst er onder meer op dat hij drie brieven heeft neergelegd en geen twee brieven zoals de verweerder verkeerdelijk stelt in de motivering van de bestreden beslissing. Tevens benadrukt hij dat de derde brief dateert van 9 april 2012 en betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker drie brieven heeft aangebracht en geen twee brieven zoals vermeld in de motivering van de bestreden beslissing. De eerste twee brieven dateren van vóór de laatste fase van zijn asielpprocedure, zodat de conclusie van de verweerder in de bestreden beslissing, dat het geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet betreft, op dit punt correct is. Dit kan echter niet gesteld worden van de derde brief aangezien deze duidelijk dateert van na de laatste fase van de procedure. Bovendien heeft deze brief betrekking op de vervolgingsvrees die verzoeker uiteenzette ten aanzien van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat de relevantie van deze brief is aangetoond. Met zijn betoog toont verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een verder onderzoek van het eerste middel en van het tweede en derde middel niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, zullen deze middelen niet verder worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris van 15 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU